

LLEVOR

Revista quinzenal.

SUSCRIPCIÓ

Trimestre.	Ptas.	1'00
Un nombre.	"	0'20

Nombre 9.—1 Novembre 1908.

Redacció y Administració
Plassa d'en Perplinyá, 4.—Granollers.

Obra nova

LLARS APAGADAS

DRAMA D'EN

J. VIDAL Y JUMBERT

Preu: 2 pessetas.

De venda: Felí Estaper, Sumeras, 2.

BANCO VITALICIO DE ESPAÑA

Seguros vida

DELEGACIÓN EN ESTE PARTIDO:

Carlos Guimerá

PLAZA DE LA CORONA, 5
GRANOLLERS

El mejor tónico-reconstituyente, tolerado por los estómagos más delicados

ES EL

Jarabe Yodo-Tánico Fosfatado Alio

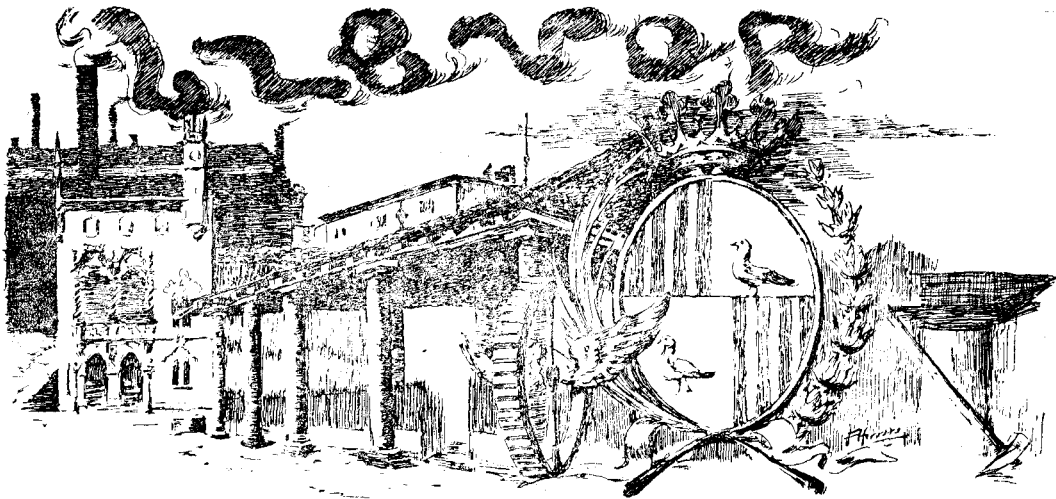
Abre el apetito, favorece la nutrición: cura la opilación, colores pálidos, anemia, cansancio habitual, loxitud y todas las manifestaciones de la debilidad en cualquiera de sus diversas fases. Pídase en la

Farmácia Gasset Plaza Ganado 63 y 65 y Maspons 1 y 3
GRANOLLERS.

Casanovas y Freixas

Carbones Minerales

DESPACHO: RDA. S. ANTONIO, 82 PRINCIPAL.—BARCELONA.

Redacció y Administració, Plassa Perpinyá, 4.

Recorts

El tétlich tritlleijar de las campanas
 que sembrará demá per monts y planas
 el dól entre'ls vivents, resta en mon cor,
 desde'l fatidich jorn de melangia
 que la traidora mort ab dalla impia
 ferint-lo va injectar li greu dolor.
 Embadalít d'amor, joyós, mirava
 la parella amorosa que besava
 lo meu rostre, quan nin, en mon bressól;
 y la mort sens pietat ab lluita irada
 robá d'ella la joya mes preuhada;
 lo meu mestre; mon pare; mon consól.
 ¡Mes ay! sempre la imatje venerada
 dél ser que'm doná'l ser viurá grabada
 en el llibre de'l cór y'l pensament
 fins el jorn que mon ánima rendida
 de la lluita ab la mort gosará unida
 ab la seva pera viure eternament.
 Pau als morts, y en sa freda sepultura
 enviem pensaments, flors de Natura,
 dols recórt del que may pot oblidar:
 Mares trístas que ploráu en la terra,
 vostres fillis morts en la cruhenta guerra
 o sepultats al fons del ample mar;
 vostre únich consol es el resar.

D. DAVÍ Y GÜELL.

Dia de difunts

Estaven al voltant de la taule ònt i acaben de dinar, tote la familie reunide, i'n acabade l'oració pels morts de la casa, s'aixeca l'avi i voi dirigintse a fills i nets digué:

«No puc pas sustraurem, aqueix com els passats anys, de donar una pingellade, un petit toc en el cuadro de la triste diade de difunts, car ella'ns fa—encar que no vullam—meditar, ensenyantnos secament lo que som; no res.

Aqueste diade, fills meus, ens fa memorie—trovantlos a falta de nostre vora—dels sers que com nosaltres visqueren, que'm nosaltres compartien la llar y que l'un darrera l'altre, an anat desapareixent, assemblantnos un impossible que maimes pugam tornals a veurer, tornals a parlar; assemblantnos no puguer esser que aixís pugan desapareixer, per que si, en un tancar i obrir d'ulls, passant de la vida a la mort am tanta facilitat per voluntat de lo desconegut....

En'aquesta diade, cad'un de per si, deu conveners de que nostre cos que'l tot ens he sembla, es sols barroere materie; es com pedra, sença vida; puig lo que viu en nosaltres es lo invisible, es l'ànime i fugide Ella del cos, aqueix sols es menjalla de cucs.....

Aqueste diada boi recordantnos als que foren, ens marca front á front dels ulls, com si res, com si l'etzar fes que á veureho anessim, nostre destí, fentnos compendrer lo inutil de nostres egoismes, hipocresies, envejes, odis, petulancies del nostre jo i l'orgull que com si focim immortals, redressats com gegants, niem dins nostr'esser....

Aqueste diade'ns ensenya la realitat despullade de tot fictissime fentnos ovirar am tota sa magnitud, de que serveig aqueix afany —que a voltes fa de nosaltres sers irracionals—d'acapament d'or com si ell fos la sola felicitat, com si no hi focim á temps, am foll deliri, omplenant per enter tota nostr'existencie; sempre al aguait per'aixarparlo—importantnos un no res els medis, per denigrans que sigan—sens que hi posi fré ni la sanc que'ns marquí, am senyals imborrables, com á mals homens, ni'l plany de la víctima caiguda á nostres garres: emborrat-

jantnos am son dring i am son brill deixem que corrompi fins nostre conciecie, sens aturarnos á pensar qu'Ella es l'unic or, el mes preuat, la riqueza vritat, l'unique que'ns porta la felicitat i la tranquilat tant necessarie pera viurer.... i tot pera tornar al no res, apagantnos nosaltres am la mateixe facilitat que s'apaga la flama d'un llum d'oli, d'un sol buf.....

Aqueste diade'ns ha de fer pensar, que si tote la forsa de voluntat esmersade en el mal cercan parany, rumiant maneres i enginys pera mellor enganyarnos uns als altres s'esmercés en fer be, que res ens costarie, que res de menys en valdriem, molt al contrari, car la mellor satisfacció que'm de fruir ha d'esser en les bones obres; si aixís fossim, si aixís ho fessim ¡que bella fore la vida! ¡que de llagrimas s'estolviarien!

Mediteu fills meus, mediteu i penseu que la diade de difunts, es la diade mes triste, la que mes recorts tanca, la que mes ens fa acotar la teste, la que més ens omplena nostr'esperit de negrors i la que ha de fer que sigam bons si á conciecie i am sa recordanga, volem aprofitarnos —pel nostre be—de ses ensenyangas.....

Callá l'avi i s'aixecá; els demés feren lo mateix i anaren á fer la visita anyal, en el cementiri del poble, á la tomba ònt i jauen les despulles dels de la familie que la mort, sens miraments, á las palpentes, sens ficarse en jovens ni vells, en robustes ni febles, en si eran utils ó inutils, en si feien ó no feien falta, els hi arrebagá.

FRANCESC BASSAS I PALAUS.

Lo sultá y lo marabut

Una vegada hi hagué un sultá que se'n aná á passeig pels aforas de la capital y me'n veu un marabut (1) assentat y que me'n aguantava entre camas una calavera, y al acostarshi, s'adona de que l'home n'estava tot preocugat, rumiant.

Ja aprop del marabut, li pregunta'l sultá lo motiu d'aytat preocupació.

(1) Especie de capellá.

Y lo marabut en contesta:

—Oh, sultá, soch trobat aquest dematí eix cap de mort y desseguida se m'ha acudit á la pensa de com podria esbrinarho á qui'n perteneixia aquesta closca, y es l'hora que no hi pogut lograrho. Tal vegada'n sigui'l cap d'un sultá tant poderós com tú; tal vegada'n sigui'l d'un infelís, d'un pobre home com jo.

Traducció directa del árabe vulgar per

J. VIDAL Y JUMBERT.

Fullas secas

Del roser aquell que tu tan estimavas n'he arrencat una flor, poncella encara, la més hermosa y tendra de tintas grogas y fullam rissat, tal com las que un dia lluiren son pálit color en la negra nit de ta hermosa cabellera, tants cops per mi teixida y desteixida, tants cops per mi besada ab fruició y ab el deliri y goix de qui et volia tant y et vol encara ab remembransa del que fores com una il·lusió perduda per sempre més en l'espai infinit del "no ser," com una imatge ideal que fuig allunyantse sempre..... sempre fins á confondres sas esboiradas formas ab el transparent mantell del cel eternament blau, com etern será per mi ton dols recort..... del roser aquell que tu tan t'estimavas n'he arrencat una flor que sobre el marbre fret de ta llosana et deixo..... com llensada al etsar, com cayguda al descuit, abandonada y sola per plorar sobre ta fossa mon dol y ma tristesa. escolta..... ans qu'es mustigui, ans que son alé diví s'esfumi per l'espai perdent sa pura essencia, quan la quietut regui en aquest camp dessolat y em quan la lluna ab sos raigs esmortuits fagi sas fullas encara mes groguencas, quan sigueu ben solas, surt de ta tom-

ba tenebrossa y digasli qu'et canti el poema de mon anyorament tal com jo li vaig fer, encara cada fulla es un cant de tendra melodía, vers tu, dona estimada, cada espina et dirá quan he sofert plorant de nit y dia, per ta malhaurada estrellà..... es del roser aquell que tu tan estimavas ma missatjera d'amor, poncella encara que sobre el marbre fret de ta llosana et deixo.

J. SISA.

Granollers 28 Octubre 1908.

La mort y lo cristiá

(LAVATER.)

Un jorn, un home virtuós se va topá ab la Mort. ¡Jo't saludo, missatgera de la immortalitat, jo't saludo! Aixís li va dir l'home virtuós.

Y li va contestar la Mort: - Fill del peccat, ¿cóm no tremolas á mon devant?

—No tremolo, per quequi no ha de tremolar devant de sa consciencia, menys ha de tremolar devant teu.

—¿Y no t'esporageixes al sentirne' ls gemechs de las malalties que'm precedeixen formant par del meu séquit, y me veus la suor freda gotejant de las mevas alas?

—No.

—¿Y per qué no'm tems?

—Perque las malalties y la suor m'anuncian la teva presencia.

—¿Y donchs, qui'ts tu, mortal, que no'm temis?

- Soch cristiá—li respongué l'home virtuós, sonrihent.

SAMUEL MAIMONIDES.

Cercant la Fossa

NOVELA DE'N LAUREÁ DALMAU.

(Continuació.)

Varen passar un, dos, tres mesos.

L'ambient de llar s'havia anat infiltrant dintre'ls seus cors, y ara ja's creyen en la posició del medi apropiat per cristallisar les seves vides.

Y, encara, fruit del amor sincer qu'ha via acoblat els seus errants destints, dintre'l si d'ella hi evolucionava un novell ser, que feya entreveure als futurs pares un etern raig de sol per la vellesa. Tart havia sigut el coneixement del error que envolcallava les seves existencies; mes ara, rejoyenits al trobarse en l'ample via d'una vida normal, amorosida ab més intensitat de goigs, per ser conscients d'ha-ver-la començada ja en capvespre, s'afanyaven en viure cada espurna d'amor, cada moment de ditxa, ab tota la intensitat de les seves ànimes, encara verges y infantines.

Mes el goig va ser curt; de bones a primeres, vegeren que tots els seus anhels de conuiuere ab els del poble, s'anaven esvaïnt contra l'indiferència de tothom, que apartaven no adonar sen per no haver de tornar una salutació qu'els enutjava. Mes endevant, convensuts els naturals de que'ls intrusos es proposaven arrelar-s'hi indefinidament, varen mostrar mes clarament la seva repugnancia, y no'ls sàludaven, sino que varen negals-hi tota almoyna y procuraven desvirtuar tots els trevalls que feyan per atreures a alguna ànima pie-

tosa que'ls hi servís d'atemperant ab els demés del poble.

Era un poble que's moría; y fidels a una intransigència d'alborigens, no volien que cap nova sansació'ls destorbés en la agonia. Y'ls nous sers sobrevinguts, eren además altament repugnants, eren captayres que pidolaven els rosegons sobrers en comptes de produir-hi nous elements de vida; eren bruts, espallifats, incultes; eren un fástich pels ulls morigerats d'aquells veïns, y una vibració ingrata en el conjunt del poble, d'aquell poble de cases roges, quins habitants, acostumats a la eterna rojor de les cases, dels conreus, dels remats y de les cares, trobaren la nova gamma qu'oterien els captayres, d'una coloració negre, boyrosa, aspres que'ls oprimía l'esperit.

Y, fatalment, la evolució progressiva d'aquest instint d'hostilitat y superació, anava succeint-se. Primerament, el furt d'algunes gavelles de ridortes, va ser atribuït al mendicant; després, els sovintejats de fruyta primerenca, y prompte la fama s'estengué fins á imputarli'ls més cuantiosos de avirám y de cullites.

Y la malicia era tant amatenta a atribuir-li tots els motius de depressió, que se'l havia vist, a la mateixa hora y en bandes molt distintes, afanyant-se ab les rampinyes de costum.....

Ell tampoch s'atrafegava en desmen-

tir-ho, perquè hi vey a una llògica inespliable en els fets dels conveins, y d'ensà que tingué esment de la fama atribuïda, allavors encara insidiosa, va esperar les conseqüències naturals dels perjudicis, pero creyent que serían d'una marxa molt més lenta.

Era per la seva muller per qui ell temía deixar la llar trobada; per la seva muller, que, com la del llibre dels Proverbis, amosia tot l'ambient ab la seva presencia, y irradiaven d'ella desconegudes sensacions de benestar, de suavitat y d'alegría. Tota ella, a la acció del amor intens que li havia soslleuat el cor, ab innovacions impressentibles, havia experimentat un cambi tan sensible que transformada en el seu caràcter indolent y adust, era una benedicció de subtilitats gracioses, talment com si s'hagués compenetrat en l'ambient de llar qu'ara creava, y se hi trobés en el medi propi per esplayar el seu destí, que tant de temps havia desvirtuat per causas incompreses.

Mes l'atmósfera de contrarietats s'accentuava cada dia més, y ja en les seves converses maritals se parlava del perill proper. Y's condolien al recort dels pretérits romiatges, que sols havien tingut de delectós l'haver los apromptat el seu encontre. Pero l'esperansa reffloria en els esprits, y s'aferraven a l'ilusió de revifar el foch nou en qualsevol altra encontrada, mes propicia als desheretats que la primera.

—A tot arreu hi trobarém l'amor, amiga; li deya;—no veus que'l portém a dintre de nosaltres? Ells, els malvats, ens ho podran aterrar tot, la llar, l'ambient, la ditxa..... Mes tot ho reconstruïém a totes bandes, porque portém els elements de la nostra ánima. ...

Y mentrestant, el fruyt d'amor evolucionava lentament, ja en les converses, hi surava la ditxa del demà de goig en quins floririen les llurs vides.

Mes el poble no's rendia; els intrusos se sentien vençuts y aclaparats: ni una cara bondadosa que'ls hi somrigués ab complaciencia, ni una má que s'allargués per ajudarlos, ni una paraula carinyosa que'ls hi recordés la germanor d'humanitat.

Y al contrari: si el captayre atravessava alguna feixa aont s'hi escaygués trobar-se l'amo, aquest li negava el pas per la mateixa quan no un terrós se li esbossinava als peus, com a primer avís de la prohibició que sobre d'ell pesava.

(Seguirá.)

Poesía

Y al trovador, templó con sus firmes y delicadas manos las cuerdas de su laúd y arrancó de ellas notas amorosas, argentinas, frescas, parecidas al gorreo del ruiseñor, al susurrar de la selva, al murmullo del arroyo; y cantó; cantó á la hermosa castellana, la estrofa henchida de flores, la endecha llena de alabanzas á su belleza, la canción eterna del amor.

La voz cesó, subió el cantor á lo alto del muro y una figura blanca bañada en la azulada luz de la luna, pudo distinguir que desde ojival ventana contemplava el paisaje y escuchaba con verdadero éxtasis las frases de amor que en confuso tropel, perseguidas unas de otras y acompañadas de las notas melodiosas del laúd, llenaban el ambiente, y llegaban hasta ella:

Se animó el afortunado galan y entonando otra copla, pidió con timidez de niño una prenda que conservar eternamente y donde poder depositar ósculos amorosos, que seguro prefiriera dar á la linda dama, y ella compasiva con el mancebo y en gratitud á su atención, se arrancó dos ó tres margaritas

de sus trenzas de ébano y sujetándolas con la cinta azul de un lazo de su vestido se las arrojó, después de depositar en sus pétalos de raso blanco recamado de oro, un apasionado beso.

Un parlesco ruiseñor lanzaba al aire sus trinos de afinada flauta, el viento suave jugueteaba en el ramaje saltando de hoja en hoja, la luna subía, dominando el conjunto velad á intervenirlos por pasajera nubecilla. Y el trovador, colgando á la espalda el encordado instrumento retiróse llevando en su recuerdo la visión de la hermosa como suprema inspiradora de futuras canciones.

FRANCISO NAVALÓN.

Remembrança

DEDICAT Á P. M.

PETIL PRÓLECH.

L'ideal preconcebut d'una amor somniada; la bella temps há cercada debades; la espiritualitat amorosa afanyosament forjada per mon cor de jove de pochs anys: Triptich hermós, conjunció ideal de tota una joventut plena de foscuries. Heusaquí mon sofriment, heusaquí mon somni eternament diví.

I.

Sota un cel brú cobert de prima nuvolada com expressa pera que el sol no's posés front á front de la bellesa infinita que la Naturalesa presenta en un dematí d'un dia quasi tardoral; sentint mormolls de totes parts d'aus joioses d'haver assolit altre jorn pera cantar-se sas tendres amoretes en mitj del bosch: caminava mandrosament encar, fregant-me els ulls d'un somni feia poch interromput; devallant pel *camí ral* que d'un poblet alt, vá fins á un altre possible mes poblat, mes animat, empró mes ensorrat; que assenten sos peus en lo Lluçanés, comarca hermosa de nostre terra catalana.

Caminava joíós, mitj esmaperdut per un grapat d'idees confoses, barreija d'esperança y desilusió. Portava l'escopeta á l'espatlla pera portar quelcom.

Xiuxinejava una cançó popular que'm donava cor pèl camí de l'esperança; corria, m'aturava, pensava, seguía camí avall.....

La primera boira s'allunyava lentament y els raigs del sol anaven caient damunt mes espatlles xardrosos, cremants. s'atancaba l'hora somniadora; feia dies esperada. L'oració del mitj dia del poblet ensorrat se deixava sentir; ja hi era arribat mon cor al paratje hermós dont havía de baixar la bonica nina encar no coneguda empró si complertament dibuixada en la tela de mon pençament. Mon cós s'alleugeria á mida que s'apropava á l poblet, s'animava ma cara, s'enrogia mes que pèls raigs calents dels sol, per l'emoció suprema, pensant en l' instant felíç, en..... la primera mirada.

Per la blanca y polsosa carretera arriba una tartana! havian passat dugues, tres hores, friçós romanint pèl poblet, esperant neguitós; per fi havia arribat. Una mirada tendrívola, mil voltes preconcebudas m'esguardá tot mon cós; aquella mirada que tant havia trigat á arribar, ja'm confonia, ja la tancava dintre mon cor pera no deixar-la sortir mes, pera amanyagar-la en mos esplays amorosos, pera ser-la en recort de mas hores d'anyorança.....

Caminavem tots dos per entre serres en direcció altre volta á l poblet alt, hon tot era bullici; era vinguda la seva Festa Major. Avans d'arribari y després de llarga estona conversant emocionat ab Ella, ja s'oien les campanes que tocavan, avisant á llurs habitants, que demá es festa grossa.

Tota la gent menuda á redós del rustech envelat, gesticulava, cantava, brincava d'alegria. La gent gran en animada conversa feient ja els preparatius per la festa, bullia tot l'esperit popular á l voltant de l'animació dels petits.

Ja havíem arribat; les mirades encuriosides de la gent del poble giraven envers nosaltres; jo, enmudit per un instant mirava á n'Ella, esguardant-la com si tingués por que me la robessin del costat; Ella me la tornava com volguent expressar confiança.

Encar les encuriosides mirades nos enrotllaven quan de sobte s'ouen veus amigues, de salutació als nous arribats; familia, amigues, amichs..... En aquest instant me la mirava ab verdadera perfecció; ella mitj distreta en les mil converses plegades que sostenia ab los qui la saludaven, se'm presentava alta-

ment hermosa, ab franca rialla, encantadora suavitat en son parlar, agradívola á tot esser. Decidida ment, después de ma delectació contemplant-la per llarga estona, l'hi estrenyi la ma en emotiva expressió y ens separarem per aquell dia tan plé de vivas impresions inesborrables.

Ja hi erem arribats al primer dia de la Festa Major. Ja'ls veins vestits de festa, en rondavan l'Esglesia; estavan apunt de tocar á Missa Major; tots els preparatius ja estaven enllestits, l'envelat guarnit, la cobla entussiasmadora de la multitut estava ja á punt, pera acompanyar á les autoritats al temple, á presidir en son tipichs banchs de fusta, la solemne cerimonia relligiosa. Jo entretant pençava, distret completament de lo que els meus ulls podien veure y no ho miraven, havia passat la nit en somni dolç; tot mon pensar era per Ella.

La Missa ja ha estat celebrada, l'animació es extremada y á cada instant creix. Peis voltants de la Plaça, tothom satisfet se dirigeix envers élla s'havia de treure ball, dança de costums, típica comarcal, que vol suposar el començament de les ballades y diversions de la fadrinalla. Dintre el ciós de l'envelat engalanat ab boixos, la multitut s'hi empenyia pera contemplar y fruir cadascú millor la dança típica, agradívola y encisadora; els petits cridaven, els grans ab cara rublerta de joia començaren á fer lloch als joves balladors Trenca el primer compás la copla y tothom enmudit contempla la hermosa dança catalana; Ella també s'ho contempla ab fructuós interés, recolçada en la barana d'un balcó galantment ofert; jo, confonentme ab la multitut acapdellada al voltant dels joves balladors, la contemplava embadalit. De tant en tant nostres mirades se topavan y com se parlavan..... De sobte y sens jo, distret, atalayarme'n, el meu amich y company de sempre; m doná un copet a l'espatlla y'm preguntá zà qui mires? l'hi responguí emocionat, á la meva Ideal de molts dies.....

Trencat el glás pels joves balladors, la gent alegre's conфонía y s'arplegava donantse les mans pera puntejar l'hermosa sardana, ab un esperit de fraternitat qu'enamorava; les veus d'alegría's topavan unas ab altres ressonant per tota la Plaça, tot-

hom gosava, tothom se sentia satisfet, tothom se divertia. Lo alegre fluviol trenca la xim-xim mitg aixordadora de la gent del poble; y xichs y grans ballen y punteigen airosament, teixint una corona de flors naturals á nostra hermosa danza Nacional á la ben nostra Sardana:

Aviat queda la Plaça ben deserta. Tothom s'es anat á llur casal á fruir lo tradicional Llevant de taula y saborejar els trogos escullits que la cobla al aire refila. Jo abstret, pençaba ja mes enllá, dugues ó tres hores mes enllá, que la veuria, que l'hi parlaria, que la miraria fit á fit y aprop meu, ben al costat meu, y.....ique l'hi'n diria de coses!

A. C.

(Seguirá.)

NOVES

La Companyia Pubill-Cosmo, aital com anunciarem el dia 17 del corrent, posá en escena lo gran drama-trágich en 4 actes, del eminent autor Sardou *La Tosca*, dirigida per lo senyor Pubill y secundantlo en el desempenyo les senyoretas Roca, Serrano, Vendrell y senyors, Cosmo, Bañeras, Puigventós y altres que sapigueren interpretar molt bé els seus respectius papers lo que'ls hi valgué grans aplausos.

Acabà ab la xistosa pessa en un acte *Lo Prounciament*, desempenyada per las principals parts de la companyia. La regular concurrencia que hi assistí, quedà satisfeta dels treballs dels actors.

Diuenge, dia 18 a la tarda, representá el bonich drama d'en Ignasi Iglesias, *Las Garsas*, posada en escena per lo senyor Pubill y secundantlo els demés actors de la Companyia, que si bé alguna escena fou una mica freda y lo darrer acte plé de precipitació, no obstant tregueren l'obra a port magníficament.

Lo mateix dia a la nit, els aficionats de «L'Unió Liberal» posaren en escena, baix la direcció del nostre volgut amich Boix, l'obra qual titol es *La Pena de Mort* y la xistosa pessa *Cap y Cua*. Hi

pregueren part en sa execució les senyores Vendell y Serrano que interpretaren molt bé llurs respectius papers.

Els senyor Uldemolins, Rovira y altres que sentim no recordar, demostraren com sempre fer tant com podien per sortir airosos del paper que tenia cada hù encomanat.

Els senyor Boix y Canal en particular, com a caps davanters de la companyia, el primer ho feu molt bé y ens demostra una vegada mes, lo molt que val, y lo que ab el temps pot valguer; el segon creyem que guanyaria molt si deixant bon xich de banda el tò melodramàtic y exasperat que sempre guarda donés als papers que interpreta, major relleu y justa vida, no dubtant veureho lograt, desde aquestes columnes els felicitem de tot cor.

Dissapte, dia 24 del corrent, la Companyia Pubill-Cosmo posá en escena *Els Sabis de Vilatrista*, desempenyada per tots els actors y l'aficionat Sr. Rovira.

La senyoreta Roca feu una veritable creació del paper que representava y estigué admirable, essent molt aplaudida, aixís com també els demes actors que hi varen pendrer part.

Lo Diumenge posaren en escena la distingida obra del gran poeta Guimerà *Mosen Janot*. An aquest paper el Sr. Pubill y en els demés el Sr. Cosmo y la senyoreta Roca, estigueren felicissims, remarcant el tò dramàtic y còmic ab forsa *vis* d'artistes que feu esclatar al públich en forts aplaudiments.

Tots els finals d'acte foren aplaudits ab justicia, haventse d'obrir diferents vegades el teló per acallar l'ovació tributada als artistes com a coronament de son just treball.

A L'Unió, lo dimecres passat representaren la preciosa comedia dramática y en vers del malaguanyat autor en Frederich Soler (Pitarra) que porta per títol *La Dida*. Fou posada en escena per lo primer actor Sr. Cosmo y secundantlo en el desempenyo las demés parts de la Companyia.

Tant el Sr. Pubill com en Puigventós, Cosmo y Bañeras, representaren magístralment llurs papers

hent passar una ben distreta vetlla al nombrós públich que'ls aplaudí sorollosament.

Dita obra fou escoltada ab molt interés, si bé una part del públich ab ses importunes rialles distreyen l'atenció dels demés.

Anit ha estat posada en escena per lo primer actor Sr. Pubill y secundantlo els demés de la Companyia, la tragedia en 5 actes y 10 cuadros, original del eminentíssim autor Skespeare, arreglat a la escena catalana per J. P. «*Hamlet*», *Princep de Dinamarca*. Per avuy hem vist anunciat l'Estreno de l'obra fantástica *La Mà de Mico*. En nombre vinent ja'n parlarém.

En els aparadors de la rellotgeria de'n Tomás Clot, han estat exposats uns valiosos objectes d'art, destinats a una rifa que's farà avuy en benefici de la Creu Roja.

1. ^{er}	Premi	Un mirall galantment adornat.
2. ^{on}	>	Un hermós rellotge de senyora ab sa corresponent cadena.
3. ^{er}	>	Un modernista tintor de bon gust y molt art.
4. ^{art}	>	Un bonieh bocadillo de finíssim ambar.

Dintre de poch dies comensarà a publicarse a Barcelona, una revista ilustrada que portará per títol «El Gràfich.»

L'empresa d'ella se proposa dotar a Catalunya d'una Revista ab ràpida y extensa informació gràfica. Les plomes d'«El Gràfich» serán les millors de Catalunya: en Rusiñol, l'Alomar, E. d'Ors, en Maragall, en Casellas, en Ruira, en Pous y Pagés, en Marquina. Els millors dibuixos, contribuirán a fer d'«El Gràfich», un periódich d'informació ben moderna, bellament il·lustrat y escrit.

No cal fer remarcar, que «El Gràfich», estarà desprovist de tota idea política, limitantse a informar y a distreure. Del cartell anunciador se n'ha encarregat l'Adrià Gual.

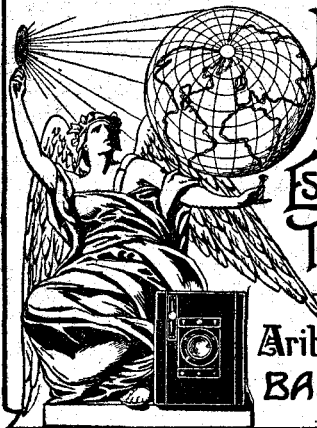
Imprempta de Jaume Joseph:—Granollers.

V^{DA} DE P. BORET

REPRODUCCIONES

ARTÍSTICAS

FOTOLITOGRAFIA

FOTOGRAFADO
AUTOTIPIA
ESTEREOIPIA
TRICROMIA

Aribau, 9. Interior.
BARCELONA.

J. JOSEPH VILARDEBO

IMPRESA Y RELLEUS: TREVALLS ECO-
NOMICS, MATERIAL MODERN PERA OBRES
Y REVISTAS. ESPECIALITAT EN TARJETAS
PERA L' COMERS Y L'INDUSTRIA.

GRANOLLERS.

Santa Elisabet, 3.

Francisco Soler y Trias

Aceltes, Grasas y Comestibles

SUCURSALES

GIJÓN: Langreo, 12
BILBAO: Granvía, 38.

Aceltes y Grasas Lubrificantes

DEPOSITOS

MADRID, CADIZ, SEVILLA, ZARAGOZA,
SANTANDER, CORUÑA Y VIGO.

EN GRANOLLERS: REPRESENTANTE

Valentín Turu

Academia Politécnica

SECCIÓN DE CIENCIAS

DIRIGIDA POR

Jacinto Planas Rosich

INGENIERO INDUSTRIAL

SECCIÓN DE LETRAS
DIRIGIDA POR

Joaquín Planas Rosich

ABOGADO

Director Administrativo

Manuel Planas Rosich

5, Plaza de la Universidad, 5
BARCELONA.

== Ebanistería moderna ==

DE

Jerónimo Sors

Especialidad en la solidez de la construcción y baratura de precios.—Se hallan muebles de lujo y de todas clases.

~~~~~ Calle de la Palma, 26 —GRANOLLERS. ~~~~~

MOSAICOS E F ESCOFET & C
S en C
Ronda San Pedro 8 Barcelona

Objetos de escritorio, sellos de goma, impresiones y encuadernaciones

DE

JOSÉ XIRAU

Calle de San Roque, 1

* GRANOLLERS *

Acaba de completarse una extensa colección de .....
..... vistas de esta localidad en tarjetas postales al bromuro.

== Oficina de Farmácia ==

A. Trullás Más

Calle de Prim, 16.-GRANOLLERS.